

ἀπομεσοπαντάλονο τό, ἀμάρτ. ἀπομεσοπατέλονο Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπομέσα καὶ τοῦ οὐσ. πανταλόνη. Ἐσωτερικὴ περισκελὶς τοῦ πανταλονιού.

ἀπομεσόρρουχο τό, Κρήτ. (Μονοφάτσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπομέσα καὶ τοῦ οὐσ. ρούχο.

Τὸ ἐσωτερικὸν τὸ πρὸς τὴν σάρκα φορούμενον οἰονδήποτε ἔνδυμα, ἐσώρρουχον. Συνών. σώρρουχο.

ἀπομεσούδι τό, Κρήτ. ἀπονμισούδ' Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπομέσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Πληθ., τὰ ἐντόσθια τῶν σφαγίων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπομέσα Β 2.

ἀπομεσοφόρι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπομέσα καὶ τοῦ ρ. φορῶ.

Γυναικεῖον ἔνδυμα φορούμενον πρὸς τὴν σάρκα παράλληλον πρὸς τὸ ἀπομεσόκαλτσα, ὁ ἰδ.

ἀπομέταξο τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. μετάξι.

Πληθ., τὰ ὑπολείμματα τῆς μετάξης μετὰ τὴν ἐπιλογὴν.

ἀπομετρῶ πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μετρῶ. Πβ. καὶ μεταγν. ἀπομετρῶ.

Παύω νὰ μετρῶ, τελειῶνω τὴν μέτρησιν: Περίμενέ με ὅσο ν' ἀπομετρήσω τὰ καρύδια.

ἀπομιαρίζομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μιαρίζομαι.

Προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ μισοῦ, ὑπὸ τοῦ διαβόλου, οἶονεὶ ἐξίσταμαι τῶν φρενῶν, φέρομαι κακῶς, ἀπρεπῶς: Τὸ λωλοδαδιεράκι κ' εὐτὸ ἐπομιαρίσθηκε δάλι ἐοντὲς τσοὶ μέρες (τὸ τρελλοῦτσικο αὐτὸ ἀποτρελλάθηκε αὐτὲς τοῖς ἡμέρες). Ἀπομιαρισμένο πάλι ν' αἶ.

ἀπομιᾶς ἐπίρρ. Κορ. Ἀτ. 4,323 ἀπομίας Κύθηρ.

Ἐκ τῆς μεταγν. φρ. ἀπό μιᾶς. Πβ. SKapsomenakis Voruntersuch. zu einer Gramm. der Papyri 50.

1) Ὅλως διόλου, παρὰ πολὺ: Εἶναι ἀπομιᾶς τρελλὸς Κορ. ἐνθ' ἄν. 2) Διὰ μιᾶς, ἀμέσως Κύθηρ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Κ. Δ. (Λουκ. 14,18) «ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς πάντες παραιτεῖσθαι». Συνών. διαμιᾶς.

ἀπομίκρας ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπό μικρᾶς (ἐνν. ἡλικίας).

Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας, παιδιόθεν. Συνών. ἀπομικρόθεν, ἀπομικροτέες.

ἀπομικρένω πολλαχ. Ἀόρ. ἀπομικράνα Κρήτ. Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μικρένω. Ὁ Ἀόρ. ἀπομικράνα κατ' ἀναλογ. τοῦ Ἀόρ. τῶν εἰς -αίνω ρημάτων, οἷον ζεσταίνω - ζέστανα κττ.

Καθιστῶ τι πολὺ μικρόν: Εἴπαμε νὰ τὸ μικρύνῃς, μὰ σὺ τὸ ἀπομικρύνεις. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι μικρός, σμικρύνομαι πολὺ.

ἀπομικρόθεν ἐπίρρ. Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπιρρ. μικρόθεν. Πβ. Πρόδρομ. 4,1 (ἐκδ. Hesseling-Pernot) «ἀπὸ μικρόθεν μ' ἔλεγεν ὁ γέρον ὁ πατήρ μου, | παιδὶν μου, μάθε γράμματα καὶ ὥσάν ἐσέναν ἔχει».

Ἀπομίκρας, ὁ ἰδ.: Ἀπομικρόθεν ἐγάπανεν πολλὰ τὰ γράμματα.

ἀπόμικρος ἐπίθ. Ἀνδρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Σέριφ. Σῦρ. ἰόμικρος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπιθ. μικρός.

Ὁ κάπως μικρὸς τὴν ἡλικίαν, τὸ ἀνάστημα, τὸν χῶρον κττ.: Ἐχει κάμαρες ἀπόμικρες Ἀνδρ. Ἀμα εἶναι ἀπόμικρα μαθαίνον τὸ γόπο (ἀπόμικρα ἐνν. τὰ κτήνη) Σῦρ. Ἐν' σὰν ἰόμικρον γαδούριν Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 392 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «παραθυράκ' ἀπόμικρο μὲ σίδερα φραμένο». Συνών. μικροῦτσικος.

ἀπομικροτέες ἐπίρρ. Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. μικρότης.

Ἀπομίκρας, ὁ ἰδ.

ἀπομιλίδα ἡ, Πόντ. (Οἰν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου. Πβ. ἐν τούτοις ΙΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 119

Εἶδος ραφῆς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὑφάσματος, κοινῶς στρίφωμα.

ἀπομιλίζω Πόντ. (Οἰν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου. Ἰδ. ἀπομιλίδα.

Συστρέφω καὶ οὕτω ράπτω τὰ ἄκρα τοῦ ὑφάσματος, ἵνα προφυλαχθῇ ἀπὸ τῆς διαλύσεως, κοινῶς στρίφωνα.

ἀπομιλῶ Κρήτ. κ.ά. ἰομιλῶ Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μιλῶ.

Τελειῶνω τὴν ὁμιλίαν μου: Ἀκόμη δὲ δ' ἀπομιλήσετε; Κρήτ. Μίλειε τοῦ λόγου σου κ' ἐγὼ ἰομίλησα αὐτόθι. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 307 «ὥσάν τσ' ἀπομιλήσασιν, ὁμπρὸς τὼς γονατίζει».

ἀπομισαρεύω ἀμάρτ. ἰομιδιαρεύω Κύπρ. ἰο-

μουδιαρεύω Κύπρ. ἰομουδιαρεύω Κύπρ. ἰομουδιαρεύω Κύπρ. ἰομουδιαρεύω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀπομισάρις.

Συμφωνῶ ἐπίμορτον καλλιέργειαν, ἐπὶ τε ἰδιοκτῆτον καὶ ἐπὶ καλλιέργητον: Ἐφομουδιαρεύω νὰ σπεύρουν. Συνών. κολληγιάζω.

ἀπομισαρίζω ἡ, ἀμάρτ. ἰομιδιαρῆκα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀπομισάρις.

Συνεταιρισμὸς ἰδίᾳ ἐπὶ διατροφῆς καὶ ἐπιτηρήσεως βοσκημάτων: Παροιμ. Ἄν ἦταν καλὴ ἡ ἰομιδιαρῆκα, ἐκάμναν τῶν γεναῖτδης (ἐπὶ ἀποδοκιμασίας τοῦ συνεταιρισμοῦ). Ὁ βοῦς ἐνόφησεν, ἡ ἰομιδιαρῆκα ἐξηλώθηκεν (ἐκλιπόντος τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, ἐκλείπει καὶ ἡ φιλία μας). Συνών. τημισειό.

ἀπομισάρικα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἰομιδιάρικα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀπομισάρικος.

Ἐπὶ ἀποδόσει τοῦ ἡμίσεος προϊόντος: Παίρνω τὸ χωράφι ἰομιδιάρικα. Συνών. σημισσιακά, κολληγισκά.

ἀπομισάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἰομιδιάρικος Κύπρ.

ἰομιδιάρικος Κύπρ. ἰομουδιάρικος Κύπρ. ἰομουδιάρικος Κύπρ. ἀφομιδιάρικος Κύπρ. ἰομουδιάρικος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀπομισάρις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικος.

1) Ἐπὶ καλλιέργειας ἀγρῶν, ἀμπελώνων κττ. ὁ παρεχόμενος πρὸς καλλιέργειαν ἐπὶ τῷ ὄρφ τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἡμίσεος προϊόντος εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην: Ἐδωκεν τ' ἀμπέλιμα τὸν ἰομουδιάρικα. 2) Συνεταιρικός, συντροφικός: Καβενὲς ἰομιδιάρικος.

Συνών. σημισσιακός.

